

>Afrekening

>De afgelopen weken had ik eindelijk tijd om Suezkade uit te lezen. Hoewel ik Knielen op een bed violen heb overgeslagen, heb ik grote bewondering voor het oeuvre van [Jan Siebelink](#), met De overkant van de rivier als persoonlijk hoogtepunt. Met Suezkade weet ik het echter niet. Onmiskenbaar is er een groot verteller aan het woord, die zorgvuldig en beheerst put uit een zangerig vocabulaire. Vakkundig zijn de verschillende lijnen en motieven in elkaar gevlochten: de moeder van de hoofdpersoon, de problemen van zijn onmogelijke liefde, het dagelijkse reilen en zeilen op een wat kakkerig gymnasium in licht verval. Toch klopt er iets niet. De roman speelt in de nieuwe eeuw, waar mobieltjes en het nieuwe leren hun intrede hebben gedaan. Leraren en rector gaan echter met elkaar om alsof het 1977 is. Hier en daar lijkt het op een ode aan het oude onderwijs, toen Franse gedichten nog uit het hoofd werden geleerd en onregelmatige werkwoorden klassikaal werden opgedreund. Aan de andere kant staan er beschamende en pijnlijke beschrijvingen in van de willekeur, arrogantie en oncollegialiteit die met de zegen van de rector en zijn correctoren ruim baan kreeg (en krijgt) tijdens uiterst onvruchtbare vergaderingen waar het leerlingenbelang totaal uit het zicht verdwenen lijkt. Het lijkt Siebelink niet te deren. Je vraagt je af wiens belang hij met het boek heeft willen dienen. Mijn indruk: toch vooral zijn eigen belang, als afrekening met een persoonlijk (blijkbaar) onvoltooid verleden. Zo verpest de bittere wraak een potentieel mooie ode aan het leraarschap.